

har sovet sig til deres eget lille literære Held. De har havt sit lille, trofaste Publikum, disse Forfatterinder, det indrømmes, ligesaa er der enkelte retfærdige Recensenter, der upartisk har givet en eller anden af dem deres Anerkjendelse, men de, der indirekte har ført det store Ord, de har ignoreret dem fuldstændig, og det store Publikum — læser dem ikke.

Man burde beundre disse Kvinders sejge Udholden og Aandsspændstighed, at de i Forhold som disse, mange som Husmødre, formaar at skrive — nu, saadan som de dog virkelig skriver. Man fristes uvilkaarlig til at tænke: naar de ligevel skriver saapas, som de faktisk gjør, hvor dygtige og betydelige vilde enkelte af dem maaske ikke blive, hvis Forholdene var dem gunstige.

Holger Drachmann behøver ikke at ængste sig, P. Hansens „vel balancerede Hus“ vil ikke „løbe Fare for at forsømmes ved Skribentindens Virksomhed med al dens Distraktion og Irritabilitet.“ I ni Tilfælde af 10 vil det gaa ud over Bogen, ikke over Huset. Fru Lengren er ingen Undtagelse.

Denne haabløse Resignation sløver og lammer. Lad dem øjne en Mulighed for, at ogsaa de vil finde Øre, at ogsaa en eller anden af dem kan trænge igennem! Læs dem!

„Nationaltidendes“ Anmelder giver mig Vaaben ihænde. Han erklærer selv, at Fru Gyllembourg indførtes af sin Søn (den store, almægtige Søn!) i Literaturen, „at han og hans Venner protegerede hende paa alle Maader, — dette har været tilstrækkeligt til at bygge Søjlen under hendes Fødder saa fast og høj, som vi endnu se den.“

Og det begyudte man først rigtig at faa Øjnene op for i 1884?

A. Falkmann raadede i sin Recension over „En Digers Hustru“ John Poulsen til at skildre sin literære Kamp, sine literære Haab, Drømme og Skuffelser og mente, denne Virkelighedsskildring i alt Fald vilde gribe med Sandhedens Magt. — Der vilde være flere saadanne Livshistorier at berette.

Skjönt Danmark i de sidste Aar er kommet langt videre end Norge, hvad Kvindesagen forøvrigt angaar, staar det dog endnu meget tilbage — trods „Fader Holberg.“

Adda Ravnkilde? Jeg har al Respekt for den ulykkelige unge Pige, som *maaske* — ja, *sikkert* er det da ingenlunde! — sad inde med Evner, der kunde have udrettet noget. Men jeg